

[RECENZIJA] Uspavana Sunčica – prelijepa priča o snazi obiteljske ljubavi i podrške osvješćuje i odgaja

[PIŠE MAGDALENA MRČELA] „Uspavana Sunčica“ primjer je teksta koji osvaja svojom jednostavnošću i duhovitošću, a istovremeno nas potiče na razmišljanje o sudaru roditeljskih očekivanja i dječjih mogućnosti

MAGDALENA MRČELA / Foto: Tina Cikojević / Video: Karmen Vlasteličić, Magdalena Mrčela 16. ožujka 2026.

12:50

U Gradskom kazalištu lutaka premijerno je prikazana predstava „Uspavana Sunčica“, iza čijeg teksta i režije stoji talentirana glumica-lutkarica **Justina Vojaković-Fingler**. Ideju scenografije potpisuju **Marija Pletikosić** i **Justina Vojaković-Fingler**, izradu scenografije **Marija Pletikosić** i **Amir Peljto**, lutke i kostime **Marija Pletikosić**, glazbu **Sandro Petrić**, oblikovanje svjetla **Lucijan Roki**, a oblikovanje tona **Franko Perić**.

„Uspavana Sunčica“ jedna je od onih predstava koja ne nagađa o dobi gledatelja kojima je namijenjena – ona zbilja razumije i poštuje svoju 3+ publiku. Priča o sunčanoj obitelji koju čine mama Sunčana, tata Helios i malena Sunčica izrazito je pitka, jednostavna, zabavna, na trenutke neobično dramatična, a iznad svega poučna. Njezina poučnost ne leži u primarnom impulsu da se djeca, poput junakinje Sunčice, junački uhvate ukoštac s problemima i zadacima, nego još i više da tijekom svih svojih obveza i zadataka ne zaborave biti djeca – zaigrana, naspavana, voljena i zaštićena.

U predstavi igraju **Milena Blažanović, Mihael Elijaš, Stipe Gugić i Katarina Romac**, a njihovi su nastupi vrijedni najvećih komplimenata. Govorna karakterizacija koja nalikuje crtiću, brze izmjene scena, spretno rukovanje scenskim rekvizitima, muzikalnost, šarm, jasnoća, ekspresivnost – kvartet je to glumaca koji zbilja ima sve za potpuno oduševljenje dječje, a i odrasle publike.

Lutke-lica Sunčeva sustava gledateljev pogled usmjeravaju na oči – prpošne ili pospane, o čemu ovisi njihovo umijeće održavanja Zemlje u ravnoteži. Prekrasna je izmjena dnevnih i noćnih svjetala u sceni u kojoj Sunčica odrađuje svoj prvi radni dan kao budilica svih živih bića, a jednako je očaravajuć ton koji evocira zvukove prirode i njezina buđenja i uspavljivanja, uz uspjele songove koji doprinose atmosferi. Upečatljiva scenografija koristi cijelu paletu živih boja da dočara selo, livade, cvijeće i jezero, ali apsolutno je najuspješnija metaforika sna koja se provukla kroz prikaz neba i oblaka – što su zapravo plavi prekrivač i bijeli jastuci.

Osobito duhovit i uspješan režijski moment ideja je prikazivanja uspavanog školarca Marka, čije dječje nožice pod dekom vire iz kreveta, uz dječjački razigrano, ali zrelo lice Stipe Gugića. Tegobe malene Sunčice koja se lomi pod teretom obveza buđenja cijelog svijeta i vlastitog umora maestralno je animirala Katarina Romac, unoseći u svoj glas cijeli spektar dječje uznemirenosti, samokritičnosti i panike. Kad dramatična dimna zavjesa beznađa prekrije svijet, Justina Vojaković-Fingler uvodi elemente koji pozitivno razrješavaju problemska pitanja, s osobitom favorizacijom obiteljske ljubavi i podrške. Njezini likovi nisu crno-bijeli (roditelji imaju velika očekivanja od djeteta, ali i razumne prijedloge i savjete), no nedvojbeno su pozitivni. U svijetu u kojem sunčana obitelj „ima pune zrake posla“ najtoplija je ipak – ljubav.

„Uspavana Sunčica“ primjer je teksta koji osvaja svojom jednostavnošću i duhovitošću, a istovremeno nas potiče na razmišljanje o sudaru roditeljskih očekivanja i dječjih mogućnosti. Međutim, nijedan (pa ni generacijski) jaz nije predubok kad iza njega stoje ljubav i razumijevanje. Može li se iz lutkarskog kazališta ponijeti ljepša poruka?